

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606832256/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

te, om hun ikke vilde med dem ned til Fjorden, naar de havde spist Mellemmad; saa vilde de mødes med hende ved Diget. – Kathrine taltes der næsten aldrig til om den Slags. Hun skulde jo passe de Smaa, naar Skolen var til Ende.

Karl og Anna kom først til Mødestedet ved Diget mellem Haverne. Solen var lige gaaet ned, men Maanen stod allerede højt oppe paa Himlen. – Henriette kaldte paa dem fra den store Plæne; det var jo saa uhyggeligt at gaa ene midt ind i Hegnet, hvis man saa ingen traf. De svarede. Lidt efter viste hun sig inde mellem Træstammerne. Hun kunde se saa godt ud, naar hun saadan kom gaende med laaden Hue paa Hovedet og i Kaabe og Snørestovler. Karl syntes, at hun gik bedre paa sine Ben end baade hans Søster og hans Kusine Kathrine. – Og nu tudede og skogrede Uglen. Der var helt stille herude mellem Granerne, med Maancstrimer henover den naaledækte Bund. – Saa gik de ud i Lysningen paa Holtinggaards-Siden af Diget. Hele den store, aabne Sænkning i Løvmassen stod fuld af Maanelys. – Og hvor der var stor, bred Plads til Maanen mellem de hvide, drivende Skyer deroppe paa Himlen. – Naar det var saa dejligt altsammen, kunde Karl undertiden faa en Fornemmelse, som nu *maatte* der ske noget, eller som han selv helt skulde forsvinde i det, – men han syntes altid, at det, han saadan følte, var ligesom en Ulydighed, skjønt han vidste ikke mod hvem. Og saa gik det over.

«Skal vi gaa lige ned til Fjorden?» sagde Karl.

Ja, det var det bedste, mente Pigebørnene.

«Der er alligevel kjønnere her nede ved jer,» sagde Henriette, «end oppe i Præstegaardshaven.» De var komne ud af Hegnet. De stod ved Hasselhækken og saac, gennem Elmetræerne mod Syd, den brede, levende Maanestribe over Fjorden.

«Aa, her er *meget* kjønnere!» sagde Karl. «Det var morsomt, hvis Du havde boet hene paa Holtinggaard, Henriette.»

«Ja, det kunde hun da lige saa godt. For hun er jo akkurat lige saa nær i Slægt med os som med dem i Præstegaarden,» sagde Anna.

«Nej, det er jeg da vist ikke.»

«Hvad er det for noget Snak, Anna,» raabte Karl. «Hun er slet ikke i Slægt med os. Ikke det allermindste!»